

NEW YORK TIMES! BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

Isaks õppimine

Kodulinna hurmurid

Originaali tiitel:
Susan Mallery
Father in Training
2003

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Siiri Sau
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1995 by Susan W. Macias
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B03376820
ISBN 978-9949-82-554-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Kõigile poistele, kellesse olin keskkoolis armunud.

Robile selle ühe täiusliku suve eest.

Ja Randyle.

Ma tean, et praegu on natuke hilja, kuid tunne on sellegipoolest siiras ... Anna andeks.

ESIMENE PEATÜKK

SANDY Walker oli tulnud Glenwoodi traditsiooniliste pereväärtuste ja koha pärast, kus lapsed üles kasvatada. Ta polnud arvestanud sellega, et tema sissesõiduteele sõidab Harley seljas pikka kasvu tumedapäine võõras.

Naine seisis üksi oma äsja ostetud maja ees kahe aasta vanuse universaali kõrval, mis oli tema ja ta kolm last turvaliselt sellesse väikelinna toonud. Kui mees lähemale sõitis, kinnitas Sandy endale, et pole närvis – mitte just seda. Teda valdas ... uudishimu.

Mees pidas mootorratta Sandy autost umbes kolme meetri kaugusel kinni, pani mootori seisma ja lükkas seisutoe vilunult paika. Siis jäi ta ratta kohale harkisjalu seisma. Glenwoodis kasvatatakse ikka suuri purikaid, mõtles Sandy kiretult, kaaludes, kas ta peaks muretsema. Mees oli tema meetrist ja seitsmekümnest sentimeetrist tubli pea jagu pikem.

Ta tõstis käe ja võttis kiivri peast. Sandy oli pooleldi lootnud näha õlgadele langevat pikka lakka, kuid mehel olid hoopis

külgedelt pöetud lühikesed tumedad lainjad juuksed, mis ulatusid vaevu kraeni. Tema silmi varjasid piloodi päikeseprillid. Tal oli kandiline lõug ja kerge naeratus õrritavalt huulil.

„Kas saan teid aidata?“ küsis naine ametlikult, püüdes kasutada „olen viisakas, kuid mul on natuke kiire“ tooni.

„Tahtsin seda ise küsida, Sandy.“ Õrritav naeratus venis laiemaks. Mehel oli kaunis suu ja valged hambad. Ta oleks võinud hambapastareklaamis osaleda. Ta oleks võinud ...

Sandy taganes sammukese. „Te teate mu nime?“

Mees tõstis käe tagi luku juurde ja tõmbas selle ühe pika sujuva liigutusega lahti. „Pole ju ometi nii kaua aega möödas, Sandy. Kas oled unustanud, et siin teavad kõik, mida teised teevad? Kohe, kui sa vana Michaelsoni koha ostsid, hakati sellest rääkima. Tere tulemast koju.“

Ta rääkis nii, nagu oleks teda tundnud. Sandy ei pidanud seda võimatuks. Ta oli elanud Glenwoodis viis aastat, alates kaheteistkümnendast eluaastast kuni kolledžisse minekuni. Tal oli olnud palju sõpru, ehkki enamik neist olid olnud naissoost. Kuid teisalt poleks sellel mehel olnud raske ta nime välja uurida. Kartusejudin, mis ta selgroogu vargsi läbistas, oli Los Angeleses elamise tagajärg. Glenwoodis on inimesed teistsugused, tuletas ta endale meelde. Naabrid on sõbralikud, nad hoolivad üksteisest. Ennekõike selle pärast oligi ta siia tagasi kolinud.

Mees oli luku lahtitegemisega ühele poole saanud. Nüüd kehtas ta tagi seljast ja tõstis parema jala kaarega mootorratta pealt ära. Ta voltis rõiva kokku ja asetaski istmele, seejärel pöördus naise poole.

Sandy neelatas. Raskelt. Oli täiuslik suvine pärastlõuna, soojakraade oli peaaegu kakskümmend kuus. Ere päikese-

paiste ujutas eesõue üle, kõrged tammed ja paar mändi heitsid sissesõiduteele pikki varje. Ta tundis lillede ja värskelt niidetud rohu lõhna. Ta kuulis lindude siristamist ja nõrka vestlust maja tagant, kus lapsed valdust avastasid. See kõik oli äärmiselt tavaline.

Järelikult polnud südame tugevasti põksuma hakkamiseks, peopesade higiseks muutumiseks või suu ammuli vajumiseks mingitki põhjust. Ta oli täiesti mõistlik kolmekümne kahe aastane naine, kes polnud kordagi ühegi mehe pärast rumalusi teinud. Isegi mitte siis, kui oli olnud teismeline. Ta polnud kunagi rokkstaare ega filmitähti ihalenud. Ta oli olnud liiga mõistlik, et unistada enda jaoks täiesti kättesaamatust. Teda polnud kunagi põlvist nõrgaks võtnud. Kuni praeguse hetkeni. Kuni mees Harleyl võttis musta nahktagi seljast ja paljastas imetlusväärseima keha, mida ta oli eales näinud.

Mehe punane maikasärk rõhutas lihaselisi käsivarsi ja rinda. Ta oli päevitunud ja musklis, olles ammutanud jõudu pigem raskest tööst kui spordisaalis veedetud tundidest. Kulunud teksad liibusid tihedalt ümber alakeha, joonistades välja pikad jalad ja võimsad reied. Kauboisaabaste hõbedastelt ninadelt helkis päikesevalgus vastu. Ta nägi välja nagu meesmodell. Veelgi parem – ta nägi välja nagu naiste ellu ärganud unistus.

Võib-olla toimus linnas fotosessioon ja ta oli ära eksinud. Ent see ei seletanud, kuidas ta teadis Sandy nime. Või miks ta nii sihikindlalt tema poole kõndis.

Naist haaras paanika ja ta hakkas taganema. „Kes te olete?“ nõudis ta, pigistades paremas peos autovõtmeid ja juureldes, kas ta peaks sõiduki juurde spurtima.

Mees jäi Sandyst umbes poole meetri kaugusel seisma. Ta tõstis käe ja võttis päikesepillid eest. „Sa ei mäleta?“ küsis ta ilmselgelt pettunult.

Ei mäleta? Ta polnud seda sorti mees, kelle naine unustaks. Isegi see, kes ei pea ennast romantikuks ega kaldu naiselikult fantaseerima.

Sandy keskendus mehe pilgule. Tihedad ripsmed raamisid võimatult tumedaid silmi. Kortsud kaardusid lehvikuna meeleskohtade poole, justkui ta naerataks väga sageli. Tema välimus oli piisavalt nägus, et lumetormis võid sulatada. Ja samas tuttav.

Naine pilgutab silmi. Ta kõhus tärkas õudustunne, mis levis nagu nahalööve. Ta oli ligi kaks aastat lesk olnud ja selle aja kestel polnud teda kordagi vallanud kiusatus mõnda meest teist korda vaadata. Ta ei pidanud välimust väga oluliseks. Aga miks ta siis seda meest tähele pani? Miks praegu? Miks just teda?

„Ma nägin seda,“ ütles mees. „Sa *mäletad* mind.“

Sandy pilgutab uuesti silmi. Armas taevas. „Kyle Haynes,“ lausus ta vaikselt.

„Just nii.“ Seejärel, enne kui naine jõudis liigutada või meest peatada, kummardus too ja andis talle põsemusi. „Tere tulemast tagasi, Sandy Morgan. Kaua sellest möödab ongi – viisteist aastat? Sa näed suurepärase välja.“

Mehe huulte riive Sandy nahal sundis ta viimse kui närvilõpme erksusele. Talle ei meeldinud see raasugi ja nii otsustas ta seda tunnet eirata. Mehe madal seksikas häälik tekitas temas värinaid, justkui oleks keegi ta nahka sulega kōditanud.

„Minu nimi on Sandy Walker,“ ütles naine kindlal toonil, sirutades käe.

See, mis oleks pidanud olema ükskõikne käepigistus, osutus millekski enamaks, kui mees ta käe oma pihku võttis. Tema peopesa oli soe, sõrmed pikad. Sandy ei teadnud, kas käsi vabaks tõmmata või mehe embusesse söösta.

Kyle naeratas laialt. „Mõistlik Sandy. Walker, ütlesid sa? Kas härra Walker on ka olemas?“ Ta vaatas eesõues otsivalt ringi, siis kummardas ja kiikas auto salongi. Samal ajal hoidis ta ikka naise käest kinni.

Kuumus levis Sandy randmest ülespoole küünarvarde. Ta nahk lõi kihelema, süda jätkas aga rütmitut tantsu rinnus. Ta tõmbas ennast mehe puudutusest vabaks, siis pühkis sõrmi hooletult vastu valgeid lühikesi pükse. Justkui oleks saanud niiviisi püsivat soojatunnet jahutada.

„Härra Walker sai kahe aasta eest ronimisõnnetusel surma,“ sõnas ta järsult. „Ma olen lesk.“

Kyle'i naeratus kustus sedamaid ja ta silmad tumenesid murelikult. „Tunnen kaasa.“

Tema hääl kõlas tõepoolest siiralt. „Aitäh.“ Sandy tegi pausi, teadmata, mida öelda järgmiseks. Mees seisis ikka tema lähedal. Liiga lähedal. Ta taganes veel natuke, kuni pörkas vastu universaali. „Mida sa siin teed?“

„Glenwoodis või sinu valduses?“

Ta ei naeratanud, kuid tema silmist ei puudunud nõökiv helk. Mõni asi võis olla muutunud, aga vennad Haynesid ei kuulunud ilmselgelt nende hulka. Kui Sandy oli aastaid tagasi linna saabunud, olid temas huvi äratanud jutud neljast vennast, nende isast ja onudest. Ükski naisolevus, alates neljateistkümnendast kuni seitsmekümne viienda eluaastani, polnud suutnud kurikuulsale Haynesi sarmile vastu panna. Isegi

Sandy oli lühikest aega alistunud ja kurameerinud Jordan Haynesiga suvel, mil sai kuusteist. See oli olnud põgus kura-maaž, mis polnud kestnud isegi kuud aega. Lõpuks olid tema ja Jordan otsustanud, et sõpradena saavad nad paremini läbi kui paarina. Pärast seda oli ta tundma õppinud kõiki vendi, kaasa arvatud Kyle'i, kes oli – kui ta õigesti mäletas – temast paar aastat noorem.

Ta on täiskasvanuks saanud, mõtles Sandy, silmitsedes mehe rinda. Tõenäoliselt murrab ta lihtsalt harjutamise mõttes lõunaajaks kolm südant.

„Miks sa ikka veel Glenwoodis elad?“ tundis Sandy huvi, valides oma kahest küsimusest turvalisema. Ta ei muretsenud kurikuulsale Haynesi sarmile järeleandmise pärast. Elumehest poissmees oli viimane, keda ta ellu vajas. Ent sellegipoolest oli mõistlik valvas olla. Tema keha reaktsioon Kyle'i lähedusele andis märku, et ta pole nii ükskõikne, kui ta olla tahtnuks.

„Ma töötan siin,“ vastas Kyle. „Olen asešerif. Mu vend Travis on šerif.“

„Nagu isa, nõnda ka poeg,“ tähendas Sandy, meenutades, et Kyle'i isa oli kunagi selle väikelinna šerif olnud.

Kyle'i tumedad silmad tuhmusid, justkui oleks Sandy toonud esile valusa mälestuse.

„Mitte päris nii,“ ütles ta ja naeratas nõrgalt. „Aga kuidas on lood sinuga?“

„Ma hakkan Glenwoodi eelkolledžis õpetama. Äriikeelt ja kommunikatsiooni.“

„Miks küll minu õpetajad ei näinud välja nagu sina?“

Sandyt valdas tahtmine käsi suule tõsta ja pomiseda: „Nalja teed või?“, aga ta surus selle soovi maha.